

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoPr/1/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114221557
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1114221557.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek JUDr. Dariny Kuchtovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci žalobcu: O. Z., B.. XX.XX.XXXX, X. L. V. XX, XXX XX X., zastúpený: JUDr. Anna Líšková, advokátka, Šafárikovo nám. 7, Bratislava, proti žalovanému: Centrum vedecko-technických informácií, sídlo Lamačská cesta 8/A, Bratislava, IČO: 00 151 882, zastúpený: JUDr. Ján Pokorný, advokát, Anenská 1, Bratislava, o náhradu mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislave I v Bratislave č.k. 6Cpr/3/2016-286 zo dňa 17.05.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislave I v Bratislave č.k. 6Cpr/3/2016-286 zo dňa 17.05.2016 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** v tomto znení :

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu brutto mzdy vo výške 7.806,72-EUR spolu s úrokmi z omeškania zo sumy :

1. 650,56 -EUR vo výške 5,15% ročne od 12.08.2014 do 7.10.2016,
2. 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.09.2014 do 7.10.2016,
3. 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.10.2014 do 7.10.2016,
4. 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.11.2014 do 7.10.2016,
5. 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.12.2014 do 7.10.2016,
6. 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.01.2015 do 7.10.2016,
7. 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.02.2015 do 7.10.2016,
8. 364,64 EUR vo výške 5,05% ročne od 12.03.2015 do 7.10.2016,
9. 285,92 EUR vo výške 5,05% ročne od 12.03.2015 do zaplattenia,
10. 650,56 EUR vo výške 5,05% ročne od 12.04.2015 do zaplattenia,
11. 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.05.2015 do zaplattenia,
12. 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.06.2015 do zaplattenia,
13. 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.07.2015 do zaplattenia.

Vo zvyšku nárok na zaplattenie úrokov z omeškania **z a m i e t a**.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi výrokom pod bodom I. sumu 7.806,72-EUR spolu s úrokmi z omeškania zo sumy :

- 650,56 -EUR vo výške 5,15% ročne od 12.08.2014 do zaplattenia,
- 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.09.2014 do zaplattenia,
- 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.10.2014 do zaplattenia,
- 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.11.2014 do zaplattenia,
- 650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.12.2014 do zaplattenia,

650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.01.2015 do zaplataenia,
650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.02.2015 do zaplataenia,
650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.03.2015 do zaplataenia,
650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.04.2015 do zaplataenia,
650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.05.2015 do zaplataenia,
650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.06.2015 do zaplataenia,
650,56-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.07.2015 do zaplataenia,
a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Výrokom pod bodom II. vo zvyšku žalobu zamietol. Výrokom pod bodom III. žalovaného zaviazal nahraďiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 1.762,20 EUR, a výrokom pod bodom IV. zaviazal žalovaného zaplatiť na účet súdu súdny poplatok vo výške 468,40 EUR.

2. Z odôvodnenia vyplýva, že žalobou doručenou súdu dňa 24.07.2014 sa žalobca domáhal určenia, že skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného výpoveďou zo dňa 31.03.2014 podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je neplatné. Súčasne sa domáhal náhrady mzdy vo výške 673,39 EUR brutto mesačne spolu s príslušenstvom - úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne a valorizáciou, a to od 24.06.2014 do právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým vysloví neplatnosť rozviazania pracovného pomeru. O tejto žalobe rozhodol súd čiastočne medzitimným rozsudkom č.k. 6Cpr/3/2014-235 zo dňa 18.01.2016 tak, že určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného výpoveďou zo dňa 31.03.2014 podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je neplatné. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.02.2016. Predmetom sporu tak zostal nárok žalobcu na náhradu mzdy.

3. Podaním doručeným súdu dňa 25.11.2015 žalobca upravil špecifikáciu žaloby v časti náhrady mzdy a žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu náhradu mzdy vo výške 10.880,-EUR od 25.06.2014 do 31.12.2015, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej žiadal náhradu mzdy vo výške 29,40-EUR za každý pracovný deň, počnúc dňom 01.01.2016 do dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, príp. odo dňa kedy mu žalovaný umožní vykonávať prácu, alebo do času, kedy súd právoplatne rozhodne o skončení pracovného pomeru. Súčasne žiadal priznať mu aj úroky z omeškania zo sumy 640,-EUR vo výške 5,15% p.a. od 11.07.2014 do zaplataenia, zo sumy 640,-EUR vo výške 5,15% p.a. od 11.08.2014 do zaplataenia a zo sumy 640,-EUR vo výške 5,05% p.a. od 11.09.2014 do zaplataenia." Na pojednávaní dňa 15.04.2016 súd pripustil zmenu návrhu nasledovne :

"Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 12.895,34-EUR spolu s úrokmi z omeškania zo sumy :

652,18-EUR vo výške 5,15% ročne od 12.08.2014 do zaplataenia
652,18-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.09.2014 do zaplataenia
652,18-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.10.2014 do zaplataenia
652,18-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.11.2014 do zaplataenia
652,18-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.12.2014 do zaplataenia
652,18-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.01.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.02.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.03.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.04.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.05.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.06.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.07.2015 do zaplataenia
666,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.08.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.09.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.10.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.11.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.12.2015 do zaplataenia
660,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.01.2016 do zaplataenia
689,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.02.2016 do zaplataenia
689,68-EUR vo výške 5,05% ročne od 12.03.2016 do zaplataenia
a trovy právneho zastúpenia.

4. Žalovaný k uplatnenému nároku uviedol, že funkčný plat žalobcu od 01.04.2014 do doby skončenia pracovného pomeru predstavoval 558,50 EUR. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku počítaného podľa § 134 ZP a nie podľa § 4 ods. 4 až 6 zákona č. 553/2003 Z.z. o

odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme. Pri skončení pracovného pomeru bolo žalobcovi vyplatené aj odstupné a odchodné. Ak by súd určil neplatnosť skončenia pracovného pomeru žiadal prihladiť na skutočnosť, že od neho nemožno spravodlivo žiadať, aby žalobcu ďalej zamestnával a súčasne, aby mu nepriznal nárok na funkčný plat presahujúci 12 mesiacov, prípadne ho znížil o sumu starobného dôchodku, ktorý poberá. V konaní ďalej navrhol, aby súd určil výšku nároku na náhradu mzdy žalobcu vo výške čistého funkčného platu a úroku z omeškania len z čistého funkčného platu. Namietol nárok v časti navýšenia formou valorizácie. Poukázal na to, že listom zo dňa 26.01.2016 vyzval žalobcu, aby nastúpil do práce. Podľa úradného záznamu zo dňa 02.02.2015 sa žalobca dostavil do zamestnania, ale prácu nezačal vykonávať. Nárok na náhradu funkčného platu po 02.02.2016 je tak v rozpore s § 79 ods. 1 ZP.

5. Súd poukázal na ustanovenia § 4 ods. 1, 4, 5, 6 zákona č. 553/2003 Z.z., a ustanovenia § 79 ods. 1, 2, 4; 134 ods. 1, 2, 4 ZP; ako aj obsah Pracovnej zmluvy medzi stranami sporu. Po vykonanom dokazovaní súd ustálil skutkový stav tak, že pracovný pomer medzi stranami sporu vznikol na základe pracovnej zmluvy zo dňa 29.07.2005 na dobu neurčitú, s dohodnutým druhom práce - systémový knihovník, správca siete (vytváranie používateľských aplikácií na základe vopred pripravených algoritmov). Podľa oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 01.04.2014, s účinnosťou od 01.01.2014 bol funkčný plat žalobcu stanovený ako funkčný plat mesačne vo výške 640,-EUR, z toho tarifný plat vo výške 558,50-EUR, a osobný príplatok vo výške 81,50-EUR. Dňa 31.03.2014 žalovaný doručil žalobcovi výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP, ktorú zdôvodnil písomným rozhodnutím generálneho riaditeľa spoločnosti žalovaného o organizačnej zmene č. 00363/2014/1 zo dňa 24.03.2014 s účinnosťou od 31.03.2014, v súvislosti s potrebou racionalizačných opatrení. Žalobca listom zo dňa 24.06.2014 žalovanému oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní a rozviazanie pracovného pomeru považuje za neplatné. Dňa 24.07.2014 žalobca podal žalobu na súd. Čiastočným rozsudkom č.k. 6Cpr/3/2014-235 zo dňa 18.01.2016 súd vo veci určil, že skončenie pracovného pomeru uvedenou výpoveďou je neplatné. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.02.2016. Žalovaný listom zo dňa 10.02.2016 vyzval žalobcu, aby nastúpil do zamestnania. Žalobca výzvu prevzal dňa 01.02.2016 a dňa 02.02.2016 nastúpil do zamestnania. Dňa 03.02.2016 strany sporu rokovali o popise pracovných činností žalobcu a dňa 15.02.2016 žalobca začal vykonávať dohodnutú prácu. Od neplatného skončenia pracovného pomeru žalobca u žalovaného nepracoval, pričom poberateľom starobného dôchodku bol už v čase pred doručením neplatnej výpovede zo strany žalovaného.

6. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, súd konštatoval, že základným hmotnoprávnym predpokladom uplatnenia nároku zamestnanca na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru, je jeho oznámenie zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával (a že spochybnil žalobou platnosť rozvázovacieho právneho úkonu zamestnávateľa). Vzhľadom na výslovnú viazanosť nároku zamestnanca na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru (§ 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce) na okamih prejavu jeho vôle voči zamestnávateľovi oznámiť mu, že chce zotrvať v pracovnom pomere (náhrada mzdy patrí odo dňa oznámenia zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní) vyplýva, že oznámenie o trvaní na ďalšom zamestnávaní a nárok na náhradu mzdy sú navzájom prepojené a závislé jeden na druhom. Uplatnenie takéhoto nároku je možné len pri žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a nárok na náhradu mzdy trvá až do času, kedy zamestnávateľ zamestnancovi umožní pokračovať v práci, alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru. V danom prípade bola splnená podmienka nároku na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dňom 24.06.2014, kedy žalobca žalovanému oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Rozhodným obdobím na určenie priemernej mzdy je tak v zmysle citovaných ustanovení prvý kalendárny štvrtrok 2014. Na základe predloženého mzdového listu žalobcu súd určil priemernú mesačnú mzdu navrhovateľa nasledovne:

1859,05(hrubá mzda 1-3/2014 znížená o náhrady)

----- = 3,99(priemerný hodinový zárobok)

465 (počet odpracovaných hodín 1-3/2014)

$3,99 \text{ (PHZ)} \times 37,5 \text{ (týždenný pracovný čas)} \times 4,348 = 650,56\text{-EUR}$ (priemerný mesačný zárobok) .

Náhrada mzdy žalobcovi patrí od dňa 24.06.2014 až do času, kedy mu žalovaný umožnil pokračovať v práci, t.j. do 15.02.2016. Žalovaný po vyhlásení čiastočného rozsudku dňa 18.01.2016 listom zo dňa 26.01.2016 vyzval žalobcu, aby nastúpil do práce, a tento list žalobca prevzal dňa 01.02.2016. Do práce nastúpil dňa 02.02.2016, avšak žalovaný mu začal skutočne prideľovať prácu až dňom 15.02.2016, dokedy vznikol žalobcovi nárok na náhradu mzdy.

12. Keďže žalovaný navrhol súdu nepriznať žalobcovi nárok na náhradu mzdy presahujúci 12 mesiacov, súd skúmal či bol v rozhodnom čase žalobca zamestnaný a aký príjem dosahoval, príp. či mu bránili objektívne okolnosti pracovať. Z vyjadrenia navrhovateľa vyplýva, že v danom čase nepracoval, neuviedol však žiadne objektívne okolnosti napr. zdravotný stav, ktoré by mu vo výkone práce bránili. I s ohľadom na to, že žalobca je poberateľom starobného dôchodku, súd nemal preukázanú nemožnosť žalobcu vykonávať prácu minimálne v rozsahu činností vykonávaných u žalovaného. Na jeho návrh, ktorým žiadal priznať náhradu mzdy až od 1.7.2014, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu mzdy v rozsahu 12 mesiacov t.j. sumu 7806,72-EUR (650,56 x12) a vo zvyšku istiny žalobu zamietol. Ako dôvodný súd posúdil aj nárok žalobcu na úroky z omeškania za priznané obdobie, a to odo dňa dohodnutej splatnosti mzdy (t.j. 11 dňa príslušného kalendárneho mesiaca) za každý priznaný kalendárny mesiac do zaplatenia vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy, a vo zvyšku príslušenstva žalobu zamietol.

1. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) a žalobcovi priznal náhradu právneho zastúpenia podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. vo výške odmeny po 64,53-EUR za 12 úkonov, za 3 úkony po 287,14-EUR, spolu s režijným paušálom 12 x po 8,39-EUR a 3 x po 8,58-EUR, spolu 1762,20-EUR.

2. Rozsudok napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, prostredníctvom právneho zástupcu, podaním doručeným súdu dňa 17.06.2016. Namietol, že priznaná suma žalobcovi predstavuje náhradu mzdy vo výške hrubého zárobku, z ktorého je žalovaný ako zamestnávateľ povinný odviesť odvody do sociálneho a zdravotného poistenia, a daň z príjmu zo závislej činnosti. Žalovaný preto navrhoval súdu priznať žalobcovi nárok vo výške čistej mzdy. Predložil doklad o výške hrubej mzdy žalobcu v sume 558,51 eur, a vo výške čistej mzdy vo výške 409,88 eur za druhý štvrťrok 2014. Alternatívne navrhoval, aby súd prvej inštancie dal žalovanému možnosť z priznanej sumy „očistiť“ o zákonné zrážky. Podľa rozsudku by mal žalovaný vyplatiť žalobcovi hrubú mzdu, zaplatiť z nej úrok z omeškania a z iných zdrojov splniť svoje odvodové povinnosti. Ďalšou odvolaciou námietkou napadol výpočet náhrady mzdy s tým, že súd prvej inštancie určil náhradu mzdy zo sumy za prvý štvrťrok 2014. Osvojil si argumentáciu žalobcu, že žalobca dňa 24.6.2014 vyzval žalovaného aby ho naďalej zamestnával s tým, že podľa § 79 ods. 1 ZP priznáva zamestnancovi nárok na náhradu mzdy odo dňa doručenia výzvy zamestnanca na ďalšie zamestnávanie. Žalovaný namietol správnosť tejto konštrukcie rozhodujúceho obdobia. Medzi sporovými stranami je nesporné, že žalovaný výzvu žalobcu na ďalšie zamestnávanie do 30.06.2014 rešpektoval, a žalobca bol do tohto dňa v riadnom pracovnom pomere. Preto do 30.06.2014 žalobcovi nevznikol nárok na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 ZP. Tento nárok mu vznikol až od 01.07.2014, teda od začiatku tretieho štvrťroku 2014, a rozhodujúcim obdobím pre výpočet náhrady mzdy je podľa § 134 ods. 2 ZP obdobie druhého štvrťroku 2014, v ktorom bola žalobcovi vyplácaná hrubá mzda 558,51 eur a čistá mzda 409,88 eur. Iný výklad § 179 ods. 1 ZP je značne rozširujúci. Preto sa žalovaný domáha, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a priznal žalobcovi náhradu mzdy z celkovej výšky 4.918,56 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,15%, resp. 5,05 % ročne od dátumu splatnosti jednotlivých miezd od 12.8.2014 až do 12.07.2015. Súčasne navrhol zmeniť aj výrok o náhrade trov konania podľa úspešnosti v konaní, a zmeniť aj výrok ktorým bol zaviazaný žalovaný zaplatiť na účet súdu súdny poplatok vo výške 295,11 eur. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne podaním doručeným súdu dňa 18.7.2016. Zásadne nesúhlasil s odvolacou námietkou, že mala byť žalobcovi priznaná náhrada mzdy vo výške čistej mzdy. Súd prvej inštancie stanovil výšku náhrady mzdy z hrubého zárobku v súlade s § 135 ZP. Postupoval tak v súlade so zákonom. Rovnako zákonne postupoval aj pri výpočte náhrady mzdy z priemerného mesačného zárobku (§ 134 ZP) zamestnanca v rozhodnúcim období, ktorý sa zistí v rozhodnom období z hrubej mzdy zúčtovanej zamestnancovi a podľa odpracovanej doby. Povinnosť vykonať zrážky mzdy má žalovaný až pri výplate mzdy žalobcovi podľa § 131 ZP. Pokiaľ ide o rozhodujúce obdobie pre výpočet náhrady mzdy, žalobca taktiež nesúhlasil s odvolacou námietkou, že rozhodujúcim obdobím je druhý štvrťrok 2014. Podľa § 79 ods. 1 druhá veta ZP je jednoznačné, že náhrada mzdy patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa kedy oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní. V tomto prípade dňom 24.6.2016. Skutočnosť, že si žalobca náhradu mzdy uplatnil až od 01.07.2014 bolo jeho rozhodnutím, pričom vychádzal z toho, že v tomto období poberal riadnu mzdu a bol by v rozpore s dobrými mravmi ak by si uplatňoval aj náhradu

mzdy. Žalobca rozhodne nesúhlasí ani z výpočtom náhrady mzdy z čistej mzdy 409,88 eur ako nárokuje žalovaný. Žalovaný považuje za oprávnenú náhradu mzdy do výšky 4.918,56 eur, ktorú následne bez akéhokoľvek odôvodnenia zaslal bez príslušenstva a náhrady trov konania dňa 04.07.2016 žalobcovi na jeho bankový účet. Tento postup žalovaného nepokladá žalobca za správny. Hlavne za situácie kedy rozsudok nie je právoplatný, a preto dňa 10.07.2016 túto sumu vrátil späť na účet žalovaného. Súčasne žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

4. V priebehu odvolacieho konania žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu doručil súdu prvej inštancie oznámenie zo dňa 18.7.2016 o tom, že dňa 04.07.2016 zaplatil žalobcovi sumu 4.918,56 eur, ktorá podľa jeho názoru predstavuje 12-násobok funkčného platu vypočítaného žalobcom v podanom odvolaní. Túto skutočnosť preto navrhol žalovaný zohľadniť vo výroku odvolacieho súdu pri uplatnení úrokov z omeškania.

5. Súd prvej inštancie doručil vyjadrenie žalobcu právnemu zástupcovi žalovanému, ktorý voči nemu podal repliku prostredníctvom právneho zástupcu podaním doručením dňa 24.08.2016. Zotrval na odvolacích námietkach v celom rozsahu. Zdôraznil, že § 131 ZP predpokladá výplatu mzdy zamestnávateľom a nie plnenie povinnosti na základe rozsudku. Podľa rozsudku by mal žalovaný platiť žalobcovi úrok z omeškania aj zo súm, ktoré je povinný zo mzdy žalobcu zraziť. Teda zo súm, ktoré sa žalobcovi nevyplácajú lebo ich žalovaný odvádza na plnenie svojich zákonných povinností. Zotrval aj na ďalšej odvolacej námietke týkajúcej sa rozhodujúceho obdobia pre výpočet výšky mzdy. Táto povinnosť vzniká až vtedy, kedy zamestnávateľ poruší svoje povinnosti podľa pracovnej zmluvy, teda, až od okamihu kedy neplatne skončil pracovný pomer a nie počas plynutia výpovednej doby. V dôsledku neplatnej výpovede žalovaný prestal žalobcovi prideľovať prácu až od 01.07.2014, a preto platiť náhradu mzdy môže len do času kým nemôže žalobca vykonávať prácu. Následne preto treba vychádzať pri nároku na náhradu mzdy z funkčného platu žalobcu za druhý štvrtrok 2014, a nie za prvý štvrtrok 2014 ako ustálil súd prvej inštancie. Pokiaľ ide o zaplatenie sumy 4.918,46 eur na účet žalobcu, poukázal žalovaný na § 566 ods. 1 OZ, podľa ktorého je veriteľ povinný prijať aj čiastočné plnenie. Zaplatená suma sa podľa § 566 ods. 2 OZ započíta najskôr na istinu. Žalovaný toto plnenie poukázal žalobcovi za účelom redukcie nároku na úrok z omeškania. Skutočnosť, že ju žalobca vrátil, nemôže mať vplyv na obmedzenie doby omeškania žalovaného s poskytnutím náhrady mzdy.

6. Na uvedenú repliku reagovala právna zástupkyňa žalobcu duplikou doručenou súdu dňa 22.9.2016. Odvolacie námietky žalovaného považuje za nesprávne a vykonštruované. V replike žalovaný použil tie isté námietky ako v poslednom svojom vyjadrení, pričom žalobca zastáva identický názor prezentovaný už vo vyjadrení zo dňa 14.07.2016. Pokiaľ ide o čiastočné zaplatenie žalovanej pohľadávky, právna zástupkyňa poukázala na to, že ustanovenie § 566 ods. 2 OZ, predpokladá na takýto postup aj dohodu so žalobcom, ku ktorej nedošlo. Žalovaný v tejto veci so žalobcom nekomunikoval, neoznámil mu a ani sa s ním nijako nedohodol, že mu posielal nejaké peniaze. Súdne konanie sa pritom vedie o náhradu mzdy a o jej výšku. Keďže výška nároku žalobcu nebola doposiaľ právoplatne rozhodnutá, nemohol si jej časť žalobca ponechať z titulu, že by mohlo byť na jeho ujmu, pretože žalovaný v prípade neúspechu v spore by si mohol požadovať prípadne od neho aj úroky z omeškania. Navyše žalovaný podal odvolanie voči celej výrokovej časti napadnutého rozsudku, teda aj voči celej priznanej istine. Ak mal úmysel sumu 4.918,46 eur ako svoj dlh uznať a nerozporovať, mal v tejto časti podať aj príslušne upravené odvolanie.

7. Na dupliku žalobcu reagoval právny zástupca žalovaného ďalšou replikou doručenou súdu dňa 10.10.2016. Zdôraznil, že žalovaný časť výroku rozsudku o priznaní náhrady mzdy za 12 mesiacov nenapadol odvolaním, a táto je právoplatná. Napadol len výrok o výške náhrady mzdy, ktorý v odvolaní vyčíslil vo výške čistej mzdy na sumu 4.918,46 eur, a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, aby jeho platobná povinnosť bola daná len v tejto výške. Pokiaľ ide o čiastočné plnenie s poukazom na § 566 ods. 1 OZ, plnil žalovaný v rozsahu uznaného nároku žalobcovi vo výške 4.918,46 eur, pričom na takéto plnenie nebol potrebný súhlas žalobcu ako veriteľa a nevyžaduje sa na takýto úkon dohoda.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Keďže nebolo vo veci potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania, postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP, a rozsudok vo veci verejne vyhlásil dňa 15.06.2018.

9. Po preskúmaní výsledkov dokazovania na súde prvej inštancie, odvolacích námietok žalovaného a stanoviska žalobcu, dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol o žalovanom nároku správne a v súlade so zákonom, pričom sú dôvody len na čiastočnú zmenu napadnutých výrokov.

10. Na základe podaného odvolania žalovaného zostal predmetom odvolacieho konania rozdiel medzi sumou, ktorú žalovaný uznáva ako náhradu mzdy žalobcovi vo výške 4.918,56 eur a sumou priznanou súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku vo výške 7.806,72 eur. Predovšetkým je správny právny názor súdu prvej inštancie, že náhrada mzdy sa priznáva vždy vo výške hrubej mzdy v súlade s § 135 ZP. Vo výroku napadnutého rozsudku preto bolo potrebné uviesť, že ide o sumu tzv. hrubého zárobku, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi po právoplatnosti rozsudku. Pri vyplácaní tejto mzdy bude žalovaný postupovať v súlade s § 131 ZP, a odvedie príslušné zrážky zo mzdy vyplývajúce zo zákona, t.j. vyplatí žalobcovi len čistú mzdu.

11. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj odvoláciu námietku žalovaného týkajúcu sa rozhodného obdobia, z ktorého sa mala výška náhrady mzdy vypočítavať. Ustanovenie § 79 ZP jednoznačne stanovuje, že náhrada mzdy patrí zamestnancovi pri neplatnom skončení pracovného pomeru v sume jeho priemerného zárobku odo dňa kedy oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. V konaní nebolo sporné, že týmto dňom je deň 24.6.2014. Samotná skutočnosť, že do 30.06.2014 ešte trval pracovný pomer žalobcu v spoločnosti žalovaného, neznamená odklon od aplikácie uvedeného ustanovenia. Náhrada mzdy je sankciou za neplatné rozviazanie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa a satisfakciou pre postihnutého zamestnanca, a nemusí presne pokrývať obdobie kedy zamestnanec reálne skončil pracovný pomer. Rozhodujúcim je deň, kedy zamestnanec pri neplatnom skončení pracovného pomeru oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Nakoniec aj v prípadoch kedy pracovné pomery boli skončené neplatne a zamestnanci malimedzičasom zamestnanie u iných zamestnávateľov, nebránilo to tomu, aby im bola za to isté obdobie priznaná aj náhrada mzdy u zamestnávateľa, ktorý s nimi neplatne rozviazal pracovný pomer. Súd prvej inštancie preto správne vypočítal výšku náhrady mzdy za rozhodné obdobie, ktorým bol prvý štvrtrok 2014.

12. V priebehu odvolacieho konania žalovaný čiastočne plnil žalovanú pohľadávku do výšky sumy 4.918,56 eur, ktorú považoval za dôvodnú, tak, že ju previedol na účet žalobcu. Žalobca však túto sumu neprijal a vrátil ju späť na účet žalovaného. Je správna obrana žalovaného, že v súlade s § 566 ods. 1 OZ je veriteľ povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky. V danom prípade nebola medzi stranami sporu žiadna dohoda a ani povaha pohľadávky nebráni tomu, aby mohol žalovaný čiastočne plniť žalobcovi uplatnenú náhradu mzdy skôr ako bude právoplatne rozhodnuté vo veci samej. Z predložených dôkazov vyplýva, že uvedenú sumu previedol žalovaný na účet žalobcu dňa 07.10.2016 (deň pripísania sumy na účet žalobcu), a k tomuto dňu pohľadávka čiastočne zanikla jej splnením. To, že žalobca plnenie následne vrátil má vplyv na to, že žalovaný bude po právoplatnosti rozsudku síce povinný opätovne túto sumu zaplatiť, avšak nemôže sa s touto časťou dlhu dostať od 07.10.2016 do omeškania.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1,2, CSP potvrdil napadnutý rozsudok čo do výšky priznanej istiny v celom rozsahu a precizoval znenie výroku tak, že ide o náhradu brutto mzdy vo výške 7.806,72-EUR. Čo do príslušenstva zmenil obdobie priznaného úroku k časti istiny 4.918,56 eur tak, že k tejto časti priznal žalobcovi nárok na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania odo dňa splatnosti jednotlivých splátok náhrady mzdy až do dňa 07.10.2016. Keďže uhradená časť dlhu sa započítava primárne na najstaršie splatné splátky, v poradí 8. splátku náhrady mzdy 650,56 eur rozdelil súd na dve časti, a to 364,64 eur, ku ktorej priznal žalobcovi úrok z omeškania 5,05 % ročne od 12.02.2015 až do 07.10.2016, a druhú časť 285,92 eur, ku ktorej priznal úrok od 12.03.2015 až do zaplatenia, a následne zákonný úrok aj k ďalším splátkam náhrady mzdy až do 12. splátky, odo dňa ich splatnosti až do zaplatenia. Vo zvyšku nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania zamietol.

14. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol do základu sporu úspešný aj v odvolacom konaní a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha - dovolací návrh (§ 428 CSP).